

kun i beskedent omfang noget om, i hvilken rækkefølge og i hvilket omfang lovforslaget ville blive fulgt af andre forholdsregler, og før man havde viden herom, kunne man ikke bedømme rigtigheden af devalueringsskridtet.

For liberalt centrum udtalte endelig *Niels Westerby*, at der ikke var større grund til at opholde sig ved devalueringen eller devalueringens graden, idet realitetsbeslutning allerede var truffet herom. Det afgørende måtte være den økonomiske politik, man agtede at føre efter devalueringen. Punkt 1 i denne situation måtte være en indkomstpoltisk indsats over et bredt felt over for både de selvstændige og lønmodtagerne, punkt 2 en kreditpolitisk lettelse og punkt 3 en finanspolitisk stramning. Han satte et stort spørgsmålstegn ved det foreliggende lovforslags tekniske anvendelighed, men ikke ved selve ideen i det.

Efter at statsministeren derefter på ny havde redegjort for den trufne devalueringens beslutning og handelsministeren havde besvaret en række spørgsmål vedrørende lovforslaget, blev forslaget, efter at ordførerne igen havde fået ordet, henvist til et udvalg, som allerede samme dag afgav betænkning.

Et *flertal* i udvalget (udvalget med undtagelse af venstres og det konservative folkepartis medlemmer) indstillede lovforslaget til vedtagelse med nogle af handelsministeren foreslåede mindre ændringer, som alle er medtaget i den foran givne omtale af loven.

Et *mindretal inden for flertallet* (det radikale venstres medlem af udvalget) fremhævede, at da den af regeringen besluttede devaluering uden ledsagende lovgivning over for pris- og omkostningsproblemerne kunne medføre en uheldig økonomisk udvikling, ville man stemme for lovforslaget med de af handelsministeren stillede ændringsforslag. Det radikale venstre havde taget sin stilling ud fra en forventning om, at de af statsministeren bebudede indgreb over for de direkte prismæssige virkninger af devalueringen ville blive gennemført så hurtigt, at virkningerne ikke tidsmæssigt blev forskudt i forhold til lovforslaget.

Endelig udtalte et *mindretal* (venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget), at man ikke kunne medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Efter at de stillede ændringsforslag var blevet vedtaget ved 2. behandling uden afstemning, overgik sagen direkte til 3. behandling, idet yderligere udvalgsbehandling fandtes upåkrævet.

Ved 3. *behandlingen* vedtoges lovforslaget enstemmigt med 94 stemmer, mens 68 medlemmer (V + KF) tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.